

هفت هنر

وعده‌های عملی نشده در تئاتر

■ سال ۹۰ هم در حالی سپری شد که بخشی از وعده‌ها و آرزوهای تئاتری‌ها، رنگ واقعیت نگرفته است. هنوز هنرمندان تئاتر دغدغه تشکیل موزه تئاتر، راه‌اندازی بنیاد حمایت از هنرمندان بیمار، مشخص شدن مدیر اداره کل هنرهای نمایشی، مشخص شدن وضعیت تفاهم‌نامه اداره کل هنرهای نمایشی با تئاتر مولوی، اجرا نشدن نمایش‌های غروسکی و… را دارند. ایسا مروری دارد بر برخی وعده‌های عملی نشده تئاتر:
پیش از این مدیر تماشاخانه «سنگلج» اعلام کرده بود: رازینی‌هایی برای خریداری ساختمان مجاور این تماشاخانه انجام شده و قرار است در صورت حمایت شهرداری این ساختمان خریداری و موزه تئاتر ایران راه‌اندازی شود اما حالا که چند ماه از رفتن انابل نادی (مدیر سابق تماشاخانه) می‌گذرد این طرح همچنان اجرایی نشده و در حد همان پیشنهادی باقی مانده است. اما حکایت گسترش اداره تئاتر، حکایت دیگری بود که رنگ واقعیت نگرفته قرار بود ساختمان مجاور اداره تئاتر خریداری شود و این اداره گسترش پیدا کند؛ این بار برخلاف موارد گذشته مشکل بودجه پیش نیامد چراکه دفتر طرح‌های عمرانی وزارتخانه با مبلغ پیشنهادی مالک ساختمان کناری اداره تئاتر موافقت کرد. بودجه تأمین شد اما نظر مالک در آخرین لحظه تغییر کرد و سرانجام هم رازینی‌ها و گفت‌وگوهای مدیران و هنرمندان به نتیجه نرسید و در نتیجه طرح بازسازی اداره تئاتر به بن‌بست خورد و حالا قرار است این ساختمان مقاوم‌سازی شود.

بنیاد تعزیه در منطقه ۱۷ راه‌اندازی شد

اما این بنیاد با آنچه مد نظر جامعه تئاتری بود تفاوت دارد. پیش از این هنرمندان تئاتر آیینی سنتی اظهار می‌دواری کردند تا بنیاد تعزیه با همکاری نهادهای مرتبط مانند سازمان میراث فرهنگی، اداره کل هنرهای نمایشی، شهرداری و… آغاز به کار کنند و در کنار این بنیاد پژوهشکده‌ای هم برای انجام فعالیت‌های آموزشی و پژوهشی تأسیس شود. سال ۹۰ برای غروسکی‌ها هم سال چندان پرثمری نبود؛ هنرمندان تئاتر غروسکی به ویژه آنها که متون نمایشی‌شان تصویب شده، همچنان در انتظار مشخص شدن تکلیف اجرای عمومی نمایش‌هایشان هستند. این در حالی است که پیش از این گفته شد سالیی برای اجرای نمایش‌های غروسکی در نظر گرفته می‌شود اما هنوز این وعده عملی نشده است. هر چند تا برگزاری جشنواره تئاتر غروسکی فقط چند ماه باقی مانده اما هنوز تعدادی از تعهدات قبلی اداره کل هنرهای نمایشی در مورد اجرای عمومی آثار غروسکی اجرا نشده است. سال ۹۰ برای تالار «مولوی» هم سالی پر از حاشیه بود. گرچه قرار بود نمایش‌هایی که در این تالار به صحنه می‌روند مانند سال‌های گذشته زیر نظر اداره کل هنرهای نمایشی قرار بگیرند اما تفاهم‌نامه میان این اداره با تئاتر مولوی هنوز اجرایی نشده است. این روند تا آنجا پیش رفت که نااستانه تالار برگزاری جشنواره بین‌المللی تئاتر فجر، مدیر کل فرهنگی دانشگاه تهران اعلام کرد: اگر وضعیت به همین منوال ادامه پیدا کند تالار «مولوی» از میزبانی جشنواره تئاتر فجر انصراف خواهد داد. با این حال مدیران اداره کل هنرهای نمایشی سعی کردند رضایت مسئولان تالار مولوی را جلب کنند و این تالار را به جمع میزبانان جشنواره سیام تئاتر فجر بازگردانند. اما گرچه قرار بود تفاهم‌نامه میان این دو نهاد بعد از جشنواره تئاتر فجر اجرایی شود، این اتفاق نیفتاد و حالا معلوم نیست وضعیت تالار مولوی در سال ۹۱ چگونه شود.
بیماری‌های خاص برخی از هنرمندان تئاتر بار دیگر لزوم تشکیل بنیاد حمایت از هنرمندان بیمار را گوشزد کرد، به دنبال بیماری مجید بهرامی، بازیگر جوان تئاتر بود که اعلام شد برای بهبود وضعیت درمان این هنرمندان بنیادی با نام بنیاد حمایت از هنرمندان بیمار در وزارت ارشاد تشکیل می‌شود اما در آخرین گفت‌وگو ایسانما معاون هنری وزارت فرهنگ و ارشاد اسلامی اعلام شد هنوز در این مورد تصمیمی گرفته نشده است و کمک به هنرمندان بیمار به شکل موردی و خودجوش انجام می‌شود. با توجه به اینکه تعدادی از چهره‌های سرشناس تئاتر مانند محمود استاد محمد، حسین محب‌ابهری، نادیا گلچین، مصطفی عبداللهی و… این روزها در بستر بیماری هستند هنرمندان تئاتر خواستار شدند تا با تشکیل بنیاد حمایت از هنرمندان بیمار شکل کمک کردن به این هنرمندان در شأن آنها بشود. در همان مقطع مشاور معاونت هنری هم بر این موضوع صحه گذاشت و به گفته عباس عظیمی تشکیل این بنیاد در دستور کار وزارت ارشاد قرار گرفت اما تا پایان سال ۹۰ هم عملی اتفاق نیفتاد.

خبر آخر

سفرهای آیینی عطار

■ بیست‌ویکمین مجموعه درس گفتارهایی درباره عطار به بررسی سفرهای آیینی در منظومه‌های عطار (منطق الطیر، مصیبت‌نامه‌ای‌نامه) اختصاص دارد. دکتر مریم حسینی در این درس گفتار که روزهای چهارشنبه ۱۶ و ۲۳ فروردین ساعت ۱۶:۳۰ بر گزار می‌شود به بررسی گسترش مفهوم «خود» و تکامل خویشتن به یاری «سطوره» در آثار عطار می‌پردازد. وی بر اساس نظریه‌های اسطوره‌شناختی کمپبل و یونگ اسطوره‌های آیینی طلب و تشریف و آزمون، مرگ و مفهوم قربانی، هیوط و سفر به سرزمین مرگ و نیستی و آگاهی بر نیمه‌های ناپیدا، احیاء و رستاخیز، تولد دوباره و نجات انسان، جلودانگی و خداونگی را بررسی می‌کند. علاقه‌مندان می‌توانند به مرکز فرهنگی شهر کتاب واقع در خیابان شهید بهشتی، خیابان شهید احمد قصیر (بخارست)، نبش کوچه سوم مراجعه کنند.

بهروز غریب‌پور

کارگردان تئاتر

به خاطر حضور در فستیوال بین‌المللی نمایش غروسکی و پیامد آن دو بار دیگر و به خاطر ضبط موسیقی دو اپرای عاشورا و مولوی گذارم به شهر کیف افتاد و هر سه بار به (خانه موزه) میخائیل بولگاکف رفتم. بار اول از روی کنجکاوی و علاقه‌مندی‌ام به خالق؛ مرشد و مارگریتا - دل سگ و… و دوبار دیگر برای کشف راحل‌های طراح موزه که در عین سادگی به شیوه بی‌نظیری توانسته است احساس‌های یک نویسنده پیشگام ژانلیسم جادویی را در

همه جای یک خانه کوچک دو طبقه به نمایش بگذارد یا بهتر بگویم چنان کند که تو بولگاکف را به یاد بیاوری؛ به این موزه رفته و ساعاتی را در آن گذرانده‌ام. در سفر اول سعادت دیدن نمایش دن‌کیوت میخائیل بولگاکف را در تئاتر ملی روسی زبان کیف هم پیدا کردم - کیف دو تماشاخانه ملی دارد که در یکی آثار نوشته شده به زبان روسی و در دیگری آثار نوشته شده به زبان اوکراینی به اجرا در می‌آیند که به موقع می‌توان به آن پرداخت. پس از دیدن این نمایش بیش از پیش به این نویسنده، کارگردان، نمایشنامه‌نویس و اپرانویس رنج دیده و جوانمرد دل بستم

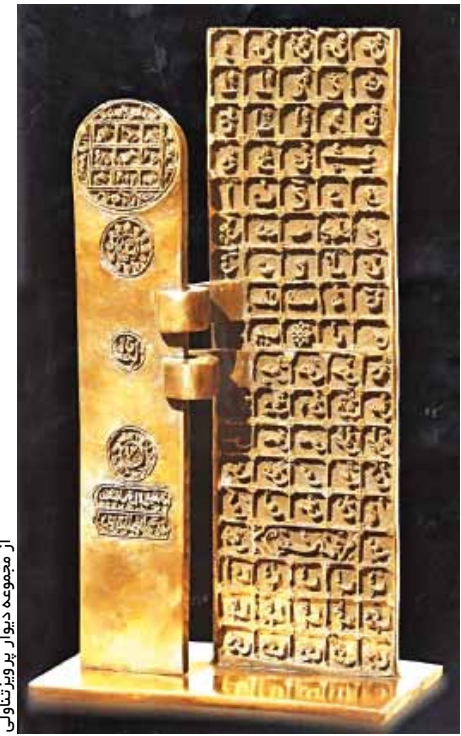
و از آن زمان تا به امروز در به‌در دنبال نمایشنامه‌های بی‌نظیر او هستم که هر چه بیشتر پیش می‌روم، مایوس‌تر می‌شوم چرا که به جز چند اثر ادبی او دیگر آثارش به انگلیسی یا ایتالیایی - دو زبانی که ترجمه کردن از آنها برایم آسان‌تر است - ترجمه نشده‌اند یا من هنوز به دست نیآورده‌ام… غرض اینکه بیژن اشتری با ترجمه (دست‌نوشته‌ها نمی‌سوزند) خدمت بزرگی به جماعت تئاتری کشورمان کرده است تا بیشتر با درد و رنج و سستی که بر این نابغه ناکام تئاتر شوروی روا داشته شده است، آشنا شوند. نویسنده‌ای که به‌رغم همه دشمنی‌های نظام خوناک

رقابت سخت ایرانی‌ها و عرب‌ها در دوازدهمین حراج کریستیز در خاورمیانه

دوبی در انتظار رکوردشکنی دوباره ایرانیان

به فروش نرفت، در کنار این- دو هنرمند از دو نسل کاملاً برج‌های دوقلوی امارات برپا می‌شود. کریستیز، امسال برای دومین مرتبه پیاپی، حراج خود را در دو بخش برپا می‌کند؛ بخش اول در روز ۱۷ آوریل (۲۹ فروردین) به آثار گران‌تر اختصاص دارد و با چکش خوردن ۴۱ اثر برگزار می‌شود؛ درحالی که بخش دوم، چهارشنبه ۳۰ فروردین (۱۸ آوریل) با چکش خوردن ۱۵۰ اثر با برآوردهای پایین‌تر برپا می‌شود تا بدین ترتیب در طی دو شب متوالی، بیش از ۱۹۰ اثر هنری مدرن و معاصر از کشورهای ایران، عرب و ترکیه عرضه شود. به‌نظر می‌رسد حراج امسال، خصوصاً شب نخست آن، عرصه رقابت نفس‌گیر عرب‌ها و ایرانی‌ها باشد؛ رقابتی که در دوره قبل (مهرماه ۹۰) ایرانی‌ها پیروز آن بودند.

هرچند دوبی طی شش سال گذشته به آوردگاهی برای رقابت هنرمندان ایرانی و عرب در حراج معتبر کریستیز بدل شده، با این حال حراج این دوره رقابتی تازه هم بین هنرمندان مصری و عراقی صورت خواهد گرفت. امسال در کمال ناباوری، بالاترین برآورد حراج کریستیز دوبی به یک نقاشی ۲۱۰ در ۱۸۳ سانتی‌متری از احمد السودانی، نقاش ۳۲ه‌العراقی اختصاص دارد. این نقاشی که سال ۲۰۰۸ اجرا شده، ۵۰۰ هزار دلار قیمت‌گذاری شده و در آن رگه‌های تأثیر هنرمند از تابلویی از فرانسیسکو گویا دیده می‌شود.بعد از این هنرمند، محمود سعید (هنرمند درگذشته مصری که رکورد فروش ۲/۴ میلیون دلاری جهان عرب را در اختیار دارد)، با دو نقاشی تحت عنوان «وضیحه کلئوپاترا» (۱۹۵۹) و «بندر بیروت» (۱۹۵۴) هر دو با برآوردهای ۲۵۰ تا ۳۰۰ هزار دلار در این حراج حضور خواهند داشت.سعید، در دوره قبل با دو اثر حضور داشت که یکی از آنها (تابلویی با عنوان حاج‌علی) ۶۵۰ هزار دلار فروش رفت، اما اثر دیگری که ۲۵۰ تا ۳۰۰ هزار دلار قیمت‌گذاری شده و تبلیغ زیادی هم روی آن شده بود،

از احصای خریده است. پرویز تناولی مجسمه‌ساز مطرح ایران هم با دو مجسمه در شب اول حضوری ویژه دارد. اثر اول، مجسمه‌ای مربوط به سال ۱۹۷۰ با عنوان «خانه‌اش شاعر» است که به مجموعه‌داری آمریکایی تعلق دارد. این مجسمه ۲۲ سانتی‌متری، ۴۰ در ۶۰ هزار دلار قیمت‌گذاری شده، اثر دوم، از مجموعه «دپوار»های این هنرمند است که ۳۱ سانتی‌متر ارتفاع دارد و ۳۰ تا ۴۰ هزار دلار قیمت‌گذاری شده است. سال ساخت این مجسمه ۲۰۰۱ و بونیک است. نصرالله افجه‌ای هم

با نقاشی‌خطی تحت عنوان «موج» یا برآورد ۸۰ تا ۱۲۰ هزار دلار حضور دارد؛ ضمن اینکه از حسین زنده‌رودی هم تابلویی بدون عنوان با برآورد ۸۰ تا ۱۲۰ هزار دلار مربوط به سال ۱۹۸۱ مربوط به سال ۲۰۰۹ است. ارایه خواهد شد. کوروش شیشه‌گران، دیگر هنرمند مطرح ایرانی است که امسال با اثری بدون عنوان و بزرگ در ابعاد ۱۴۵ سانتی‌متر متعلق به یک مجموعه خصوصی اروپایی با برآورد اولیه ۱۵۰ تا ۲۰۰ هزار دلار ارایه خواهد شد. این اثر «بدون عنوان» در سال ۲۰۱۰ است و ۶۰ تا ۸۰هزار دلار قیمت‌گذاری شده. اما افشین پیرهاشمی،

هنرمند ۳۸ساله ایرانی که در دوره گذشته حراج، با فروش ۱۶۰ هزار دلاری نقاشی «رود به نیویورک» عنوان گران‌ترین هنرمند زیر ۴۰ سال خاورمیانه و شمال آفریقا را حفظ کرده بود، در این دوره، با یک نقاشی ۲۰۰ سانتی‌متری تحت عنوان «تندباد» شرکت دارد که سال ۲۰۱۱ اجرا شده و برآورد اولیه آن، ۸۰ تا ۱۲۰هزار دلار است. این تابلو تداعی‌کننده آثار هنرمندان قرون ۱۴ و ۱۵ حوزره «فلاماند» از جمله بروگل، در یک بوتس و گرون والد است. تیرگی اثر، نزدیک است به فضای

اتحاد جماهیر شوروی نمایشنامه معروفش خانواده تورپینها ۱۵ بار از سوی استالین دیده شد و همین نمایش باعث شد که او همچون مایر هولد و ایساک بابل و ده‌ها هنرمند دیگر تیرباران نشود اما تا زنده بود در حسرت گرفتن اجازه سفر به خارج از سرزمین بسیار سردتر شده مداری‌اش روسیه در دوران دژخیمان کمونیست سوخت. سوخت اما نوشته‌هایش ماند تا ما بیشتر پی ببریم که انقلاب‌اکتبر چه دستان خون‌آلودی دارد. جالب این است که روزنامه لاردا (حقیقت!!!!) ارگان حزب کمونیست به جز ناسزا نثار این بازیگر نویسنده نمی‌کرد و چنان او را از قلم می‌انداخت که انگاری یکی از آثار او - خانواده تورپینها - ۱۲ سال تمام در تئاتر هنر مسکو به اجرا درنمی آمده است.

آثار کاراوا جیو، نقاشی باروک ایتالیایی اما ترکیب‌بندی نقاشی، کلاما مدرن و نامتقارن است. در چنین ترکیبی، عناصر سمت چپ درست‌تر است و سنگینی ترکیب‌بندی را به این سمت برده تا سمت راست، و از این جهت یک اثر کاملاً مدرن است. عدم تعادل مجسمه آزادی در مرکز تابلو، از دیگر مشخصه‌های آن است. با این حال تابلو به لحاظ فیگوراتیو به شدت شبیه آثار روبرت لانگو است. فرهاد مشیری دیگر هنرمند برجسته ایرانی با اثری تحت عنوان «آلهه طلایی» که ترکیبی از اکریلیک، کریستال و ورق طلا روی بوم و تخته است در این حراج حضور خواهد داشت. این اثر که به مجموعه‌ای خصوصی تعلق دارد، ۸۰ تا ۱۲۰ هزار دلار برآورد قیمت شده و مربوط به سال ۲۰۰۹ است.

از دیگر آثار حایز اهمیت این دوره در شب اول، می‌توان به نقاشی «بدون عنوان» از مصطفی هورسان از ترکیه اشاره کرد که ۲۰ تا ۲۵ هزار دلار قیمت‌گذاری شده است. آنسن (Ansen) دیگر هنرمند ترک هم با مجسمه‌هایی از رهبران سیاسی جهان حضور دارد که مجموعاً ۲۵ تا ۳۳ هزار دلار قیمت‌گذاری شده است. تابلوی ابستره رضا درخشانی با عنوان «نار دونه‌دونه» با برآورد ۴۰ تا ۶۰هزار دلار از دیگر آثار ارزنده این دوره است. از نکات مهم حراج امسال آن است که «گروه مالی زوریخ» حمایت مالی این رویداد را برعهده دارد. مایکل جها، مدیر خاورمیانه موسسه کریستیز و رییس حراج دوبی، ترکیب آثار ارایه‌شده در شب اول و دوم حراج این دوره را فرضی برای دیدن گذشته، اکنون و آینده توصیف کرد و افزود: «بعد از موفقیت ما در برپایی حراج در دو شب اکتبر سال جاری میلادی (مهر ۹۰) تشویق شدیم که حراج این- دوره را در دو شب با یک کنیم تا فرصت دیده شدن به استعدادهای نوظهور در شب دوم داده شود. همچنین به گفته جها، بخشی از علودید شب دوم حراج، به «برنامه جهانی غذای سازمان ملل متحد» اختصاص خواهد یافت.

آیا «ایران سرای من است» اکران عمومی می‌شود؟

ایلمنا:رامین رحیمی قصد دارد تا «فیلم ایران سرای من است» را در ادرن روی پرده ببرد. او افزود: با پرویز کیمیای و بنیاد سینمایی فارابی که مالکان معنوی و مادی فیلم هستند، گفت‌وگو کردم و علاقه‌مندی برای اکران این فیلم وجود داشت تا امروز نیز توافقات لازم انجام شده و این فیلم در سال ۹۱ اکران می‌شود.

در زمانی که بخش زیادی از آنها ساخته شده و در حال پخش بودند با اعتراض برخی از چهره‌های سیاسی از جمله نمایندگان مجلس با تغییرات روبرو می‌شدند. مسوولان سیما البته در گفت‌وگو با خبرگزاری‌ها اعلام کرده بودند این مجموعه‌ها بیش از حد تلخ هستند. کار به جایی رسید که ریاست سازمان صدا و سیما در بخشنامه‌ای به همه شبکه‌های سیما ساخت سریال‌های شاد را ابلاغ کردند. هرچند این روند خیلی هم در مجموعه‌های نوروزی رعایت نشد، البته با پایان یافتن ایام نوروز موج تازه‌ای از مجموعه‌های تلویزیونی در راه است و به نظر می‌رسد روند میزبانی‌ها در سال ۹۱ نیز ادامه داشته باشد. مجموعه‌هایی که شاید مهم‌ترین آنها «حیرانی» به کارگردانی مشترک کیوان علی محمدی و امید بنگدار باشند. نمایش سریال «سیر انحرافی» که برداشتی از مجموعه «گمشدگان» (لاست) به موضوع سقوط یک هواپیمای مسافربری در یک جزیره ناشناخته می‌پردازد، از شنبه هفته آینده - ۱۹ فروردین - در شبکه سه سیما آغاز می‌شود.

گزارش تصویری

یکی از آثار مهم کسبون پولاک نقاش سبک اکسپرسیونیسم انتزاعی متعلق به موزه هنرهای معاصر تهران برای نمایش در موزه ملی هنرهای مدرن توکیو از پایتخت ایران به ژاپن منتقل شد. این اثر به اولین بار است که نقاشی پولاک که تحت عنوان «قرمز هندی» شناخته می‌شود در خارج ایران به نمایش درمی‌آید. نقاشی موردنظر ۳۵سال پیش خریداری شده و بارها در نمایشگاه‌های داخلی موزه هنرهای معاصر در معرض دید بازدیدکنندگان قرار گرفته است. کارشناسان قیمت پایه این تابلوی نقاشی را ۲۵۰ میلیون دلار تخمین زده‌اند.

آینه‌های روبه‌رو

تأثیر معکوس افزایش قیمت بلیت

امیرحسین علم‌الهدی

■ امسال نیز با افزایش قیمت بلیت سینماها مواجه بودیم که دلایل خودش را دارد. در محبت قیمت افزایش قیمت بلیت در شرایطی تأثیر معکوس می‌گذارد که اقتصاد کشور از شرایط بیماری رنج می‌برد و تولیدکننده خصوصی برای اینکه بتواند بخشی از هزینه‌های تولید خود را برگرداند، افزایش قیمت را مد نظر قرار می‌دهد. این مساله در شرایطی که تولیدکننده به بخش دولتی متصل باشند خیلی قابل تعمق نیست چرا که در این شرایط تولیدکننده به فکر برگشت هزینه‌های خود نیست اما قطعاً تولیدکننده خصوصی به افزایش سالانه قیمت بلیت توجه خاصی دارد. امسال ۵۰درصد به قیمت تولید، صددرصد به قیمت توزیع و ۲۵۰درصد به قیمت حوزه نمایش افزوده شده است. یعنی اگر فیلمی در سال ۸۸ با مبلغی معادل ۵۰۰ میلیون تومان ساخته می‌شد، امسال حدود ۸۰۰ میلیون هزینه می‌برد. ماجرا در توزیع فیلم هم به همین منوال است، در همان سال ۸۸ اگر دفاتر توزیع ۷۰ تا صدمیلیون تومان هزینه می‌کردند امسال این هزینه به ۲۰۰ میلیون رسیده است. جدای از پردیس‌ها اگر یک سینمادار ماهانه پنج تا هفت میلیون هزینه سینمایی خود می‌کرد امسال به بالای ۲۰ میلیون تومان رسیده و پردیس‌ها هم که دیگر جای خود را دارند برای همین که تمام دست‌اندرکاران ترجیح می‌دهند به سمت افزایش سالانه قیمت بلیت سینما روی بیاورند. اما نکته این است که وقتی جنسی روی دست باد کرده باید حراجش کرد نه اینکه به قیمت آن افزود. بدون روبریابستی و خجالت تمامی کارشناسان به این اتفاق نظر رسیده‌اند که سینمای ایران توانایی جذب مخاطب عام را ندارد. ما در سال ۹۰ حدود ۱۴ میلیون عدد بلیت فروختیم. این آمار در سال ۱۳۸۸ چیزی حدود ۱۷میلیون بود و در سال ۱۳۸۹ ۱۱ میلیون. این آمار به این معناست که مخاطب این سینما هر پنج سال به سینما می‌رود، و این افزایش قیمت در این شرایط بحرانی به معنای خوردنی سینمای ایران است. وقتی مخاطب دغدغه‌اش سینما نیست، افزایش قیمت بلیت کاری کاملاً خنده‌دار به نظر می‌رسد. در کشورهایی که صنعت سینما واقعیت دارد، وقتی که می‌بینند افراد رغبتی به سینما رفتن ندارند، قیمت‌ها را بالا نمی‌برند، بلکه به راهکار اصلی یعنی رفتن به سمت سلیقه مخاطب می‌اندیشند.

با توجه به اینکه در سال ۱۳۹۰ ما با فروش منطقی ۳۵میلیارد برای چیزی حدود ۷۱ فیلم روبرو بودیم، چه چه انتظاری می‌توان از مخاطب داشت؟ این در حالی است که سه فیلم اول جدول فروش یک‌تنه ۱۴-۱۳میلیارد تومان فروش داشته‌اند و ۶۸فیلم دیگر روی هم تنها ۲۱ میلیارد تومان فروخته‌اند که این مساله به معنای شکست قطعی اقتصادی سینمای ایران است. کسی به ضلع اصلی سینما که مخاطب است توجه چندانی نشان نمی‌دهد و برای همین است که به بهانه برگشت سرمایه قیمت بلیت افزایش پیدا می‌کند. وقتی فیلمی قابلیت فروش ندارد، این افزایش قیمت تنها یک راه‌حل مقطعی و کاذب است. شاید همان طور که بارها اشاره کردم راه‌حل اصلی سینمای ایران نزدیک شدن به سینمای

هند است. افزایش مخاطب را باید جایگزین هر انتخابی کرد. در جایی که مردمش هر پنج سال یکبار به سینما می‌روند، افزایش قیمت بلیت نشان‌دهنده ذهن بیمار فعالان اقتصادی است. جداول فروشی هم که در پایان اکران فیلم‌ها ارایه می‌شود خیلی شفاف نیست که این مساله نیز به حوزه بیمار اقتصاد ما برمی‌گردد که جای هیچ شفافیتی ندارد. در کشورهایی که دارای صنعت سالم هستند همه اتفاقات سینمایی این‌ها نیز شفاف است اما این‌مساله در ایران اتفاق نمی‌افتد. به طور کلی درست است که ما ابزار زیادی برای فهمیدن صحت این جداول نداریم اما به جز بعضی از فیلم‌ها درصد فروش دیگر فیلم‌ها تقریباً منطقی است. اگر بخواهم شرایط سینمای ایران را با توجه به فیلم‌های ضعیف بسنجم باید بگویم شرایط امسال از سال گذشته هم سخت‌تر است. ما در سال‌های اخیر سخت‌ترین میزان مخاطب را در ۳۲ سال اخیر داشته‌ایم. اما امسال مخاطبان سینمای ما ۱۰میلیون تنزل خواهد کرد. سیاست‌هایی که امسال در عید برید می‌سینماگران و مخاطبان آن به وجود آمد و همچنین فضای روانی فرهنگی که شاهدش بودیم نویددهنده اتفاقات خوب نخواهد بود. از طرفی عدم اکران فیلم «بوسیدن روی ماه» و از طرفی پایین کشیدن دو فیلمی که مجوز اکران داشتند در شرایطی که تنها دو ماه از افتتاح سازمان سینمایی می‌گذشت، اتفاق بسیار بدی بود.

توضیح

فیلم «بوسیدن روی ماه» با سرمایه‌گذاری‌های صددرصدی سازمان فرهنگی هنری شهرداری تهران تولید شده و پخش آن به عهده حوزه‌هنری است. در گزارش روز قبل سرمایه‌گذار فیلم، حوزه هنری عنوان شده بود.